

Církev a peníze

Benedikt Mohelník OP

V následujícím textu jsem zpracoval myšlenky, které zazněly v debatách v platformě Dominikánská 8,[1] a doplňuji je závěry, o nichž se v debatách přemýšlelo. Považuji je za tak podstatné, že bez jejich dobrého uchopení nedává příliš smysl mluvit o konkrétních ekonomických záležitostech života církve.

V okamžiku, kdy Ježíš po svém zmrtvýchvstání odcházel k Otcí, poslal své apoštoly a ostatní učedníky hlásat radostnou zvěst evangelia, křtít a nové následovníky Krista učít zachovávat všechno, co přikázal (srov. Mt 28,19–20).

Kristus vybavil první společenství svých věrných darem Ducha, o kterém slíbil, že v církvi nepřestane působit. Poslání církve je tudíž jednoznačně dáno. K tomu se hlásí také církev u nás. Jenomže už na stránkách Nového zákona můžeme vidět, že se toto poslání uskutečňuje v rozdílných podmínkách různě. Jak při misijním působení církve, tak potom v každodenním životě církevních obcí.

Česká církev se proto nemůže spokojit jen s tím, že se ztotožní se všeobecným posláním univerzální církve. V debatě se dost zřejmě ukazovalo, že základním postojem vedení pražské arcidiecéze je zachování dosavadního stavu založeného na plošné sakramentální pastoraci v husté farní síti. A to ne na základě promyšleného rozhodnutí, ale ze setrvačnosti a možná ještě více z jakési přiznané bezradnosti. Víze pro budoucnost, představa o podobě církve v příštích bližších či vzdálenějších letech není nijak formulována. Vedení církve nemá stanovené pastorační priority. Nelze je definovat, protože se prý nedaří dosáhnout širšího konsenzu, a to ani mezi klerickou částí místní církve, natožpak v širším záběru s laiky, jejichž názory zatím vůbec nedocházejí sluchu. Pokusy o diskusi na tato témata opakovaně ztroskotávají. Jednou z oblastí, kde se to zřetelně projevuje, je nakládání s kostely. Dobře slouží jako ilustrativní příklad, jehož rysy můžeme vidět i v jiných oblastech.

Vedení arcidiecéze ví, že stav kostelů a far je neutěšený, že jejich počet zdaleka převyšuje liturgické a pastorační potřeby a že jejich údržba představuje čím dál větší zátěž, a to především pro kněze působící v mimopražských farnostech. Ani v této oblasti však nepanuje shoda, jak se zachovat. Kněží se stávají nejlevnějšími údržbáři rozsáhlého památkového fondu, jen kostelů je přes tisíc, více než osm set jich je ve vlastnictví církve. Absurdní přitom je, že prvotřídní památkovou a kulturní hodnotu má jen zlomek těchto sakrálních staveb. Všeobecně se ví, že to není správné, ale nikdo to neumí změnit. Neexistuje žádný plán, jak s budovami nakládat, které si ponechat, protože slouží živým společenstvím, a kterých se přijatelným způsobem zbavit, protože už dávno neplní svůj účel. Jednání s obcemi se nedaří, pokusy o převody na jiné vlastníky narážejí na odpor místních komunit. Samospádem se nic nevyřeší, ale chybí odvaha pokusit se alespoň o něco. V mnoha evropských zemích je tento problém dlouhodobě reflektovaný a jsou zde praktické zkušenosti. Bylo by se o co opřít a kde se inspirovat. Slučování farností,

k němuž před časem mimo Prahu došlo, ovšem na zátěži vyplývající ze starostí o mrtvé kameny téměř nic nemění.

Poslání a peníze nejsou propojené

Při takto neurčitěm a rozostřeném obrazu ohledně působení církve na pastorační i praktické rovině a jejích priorit ani nemůže existovat nezbytná souvztažnost mezi hospodářskou činností církve a jejím bytostným posláním. Církev tvrdí, že potřebuje peníze na duchovenskou činnost, kterou ale neumí dostatečně přesvědčivě popsat, a to nejen navenek, ale ani dovnitř. Paradoxně pak vyznívají výroky, v nichž se mluví o poměrně přesných částkách peněz potřebných na tzv. hlavní činnost církve (rozuměj duchovenské úkony a starost o kostely a fary), a zároveň je tato činnost jenom velmi vágně vymezená. Potřebujeme sice přesně spočítanou částku peněz, jen vlastně nevíme, na co a k čemu to má přispět do budoucna. Nechám stranou fakt, že objem financí potřebných na provoz tzv. vedlejší činnosti, tj. na správu majetku, který má vydělávat, převyšuje částku na platy duchovních.

Církev se vzhledem ke své povaze nezbytně vyjadřuje spíše symboly než paragrafy. Výmluvným symbolem je takto sama budova pražského arcibiskupství. Je sídlem biskupa, který má místní církev vyučovat ve víře, posvěcovat ji slavením liturgie a vést po příkladu dobrého Pastýře. Kromě biskupa sídlí v honosném barokním paláci až na pár výjimek už jenom správní a ekonomické odbory. Pastorační centra jsou vysunuta z tohoto centra na okraj. Je to dobře, protože jsou na dostupnějším místě. Arcibiskupství je tak především kancelářská administrativní budova, navíc kvůli svému uzpůsobení s velkými provozními náklady. Otázkou je, proč se sám biskup nepřesune k pastoračním centrům, kde by se mohl snáz setkávat s lidmi, kteří v nich pracují a kteří do nich přicházejí.

Symbolická řeč církve má přitom svou specifickou závažnost. Když se na církev díváme očima víry – a jako věřící se na ni nemůžeme dívat jinak –, její vnější projevy jsou součástí její svátostné povahy. Prostřednictvím vnější stránky života církve máme kontemplotovat její niternou, duchovní stránku, třeba právě to, jak se trojí poslání Krista proroka, kněze a pastýře uplatňuje v působení nástupce apoštolů. Co můžeme kontemplotovat v našem konkrétním případě?

Současná situace se může snadno jevit jako začarovaný kruh. Řešením jistě nejsou halasně proklamace velkolepých plánů. Na druhou stranu bez realisticky formulovaného výhledu do budoucna se z neustálého chození dokolečka nedostaneme. Přemýšlení o vizi →

→ a její formulování není plané teoretizování, za něž ho někteří vrcholní představitelé církve nepokrytě považují. I za současnými postupy při řešení praktických otázek stojí nějaké principy, a tudíž nějaká neformulovaná vize či minimálně nějaké priority. Pokud ovšem nejsou principy reflektované a vize není formulována, chybí kritéria, podle nichž by bylo možné řešení praktických záležitostí poměřovat a vyhodnocovat. Do utváření takové vize života místní církve, tj. diecéze, která by zahrnovala jak pastorační, tak ekonomickou stránku, by se mělo zapojit co nejširší spektrum zástupců různých skupin a zájmů místní církve. Umožnilo by to získat celistvější a pravdivější obraz stavu, v němž se místní církve nachází, a vytvořil by se předpoklad pro dosažení širšího konsenzu. Obojí je nutné. Bez dobré výchozí analýzy nelze realistickou vizi formulovat, bez širokého konsenzu zúčastněných nelze žádnou vizi úspěšně realizovat.

Kdo jsou aktéři dění

Nejsilněji zaznívající premisa říká, že peníze jsou potřeba na platy duchovních, myšleno kněží, protože počet pastoračních asistentů placených diecézí se blíží nule poté, co už nejsou placeni ze „státního“. Východisko nutnosti platit kněze z jednoho centrálního zdroje je patrně nerefektovanou kontinuitou josefínsko-komunistického modelu, spíš toho komunistického. Z historického hlediska se takový způsob vyplácení kněží jeví jako anomálie. Nezdá se, že by přitom vůbec kdy od roku 1990 byla vážně položena otázka, zde existuje a je možný jen tento jediný model. Opět velmi paradoxně potom znějí upozornění, že do financování kněží se budou muset v blízké budoucnosti mnohem víc zapojit sami farníci, protože prostředky plynoucí z centrály nebudou stačit.

Tím se ovšem jaksí rozměňuje hlavní argument pro byznysové aktivity arcidiecéze. Vždyť veškerá ekonomická aktivita církve, tj. její byznys, v němž se skloňují miliardové částky, se ospravedlňuje vyděláváním peněz na platy duchovních. Navíc se opět patrně počítá s tím, že prostředky od věřících poplynou do nějaké centrální anonymní kasy a z ní se budou peníze zase rozlévat. O decentralizovaných modelech, které byly v minulosti běžné, se neuvažuje. Centralizované obtížně kontrolovatelné modely jsou mnohem rizikovější, pokud jde o možné korupční jednání. Za mnohem závažnější však pokládám to, že systém centrálního financování duchovních implikuje model církve jako charitativní organizace, kde kněží představují placený personál a věřící klienty, jimž se bezplatně poskytují požadované služby.

Ekonomický model fungování církve se zdá být jedním z nejnaléhavějších problémů současné české církve. Jak se k tomuto problému dnes postavíme, ovlivní život církve v budoucnosti. Zmínka o řešení ekonomických záležitostí nechybí snad v žádné tiskové zprávě o jednání biskupské konference. Tím spíš je zarážející, že se tato problematika téměř vůbec neobjevila v rámci synodálního procesu. Otázky pastoračního směřování církve s ohledem na jejich ekonomický kontext nebyly v místních synodálních skupinkách nastoleny. Výmluvou pro to mělo být, že něco takového neobsahovaly materiály z Říma. Domnívám se, že takový přístup jen potvrzuje žalostné neepochopení celého synodálního procesu v jeho základu.

Benedikt Mohelník

Církev se vzhledem ke své povaze nezbytně vyjadřuje spíše symboly než paragrafy. Výmluvným symbolem je takto sama budova pražského arcibiskupství.

Synodální cesta, kterou papež František iniciuje, přece nemůže spočívat ve vyplňování dotazníků poslaných papežskou kurií. Podstata synodálního pojetí církve se zakládá na tom, že se život univerzální církve utváří zdola, od místních církví. Samozřejmě, že ve všeobecných pracovních materiálech nebyla témata týkající se lokální české situace! Na druhou stranu jistě nebylo z Říma zakázáno, aby se materiály přizpůsobily potřebám místní církve. Impuls by ovšem v tomto případě musel vzejít od vedení české církve. Nelze totiž očekávat, že by se toto složité téma mohlo v širším měřítku spontánně objevit v jednotlivých skupinkách. Je škoda, když se podobné příležitosti promarní.

Jinou možností by bylo uspořádání diecézních synod. Je pravda, že s nimi zatím nemáme zkušenosti. (Kromě poněkud traumatizující zkušenosti Plenárního sněmu, 1997–2005, což ale byla trochu jiná disciplína.) Ovšem aniž bychom to zkusili, je nikdy nezískáme. Ze strany mnoha laiků a také kněží v běžné farní pastoraci je cítit silná frustrace. Na církvi jim záleží, chtějí pro ni nasadit své síly a mají kompetence, ale není prostor, kde by se mohli smysluplně uplatnit. Nástroje pro komunikaci uvnitř církve prý máme, jenže je neumíme používat. Říci něco takového je čirý alibismus a ještě horší je nepokusit se něco udělat pro jeho nápravu.

Nebude na všechno a nejsou lidi

Pouze asi jedna třetina farností pražské arcidiecéze má ustanovenou ekonomickou radu, některé navíc fungují jen formálně. Církevní předpisy přitom žádají, aby taková rada byla v každé farnosti. To je v našich podmínkách jistě nereálné. Neznamená to ale, že se stav nemůže zlepšit. O problému se ví už více než třicet let a v posledním desetiletí je tento problém ještě naléhavější kvůli změnám ve způsobu hospodaření církve. Klade se otázka, zda vedení diecéze věnuje dostatečnou pozornost cílené metodické podpoře a formaci členů ekonomických rad ve farnostech. Konkrétně se zde nabízí jedna z mnohých možností dobré investice do lidí, která se církvi jako celku a v dlouhodobé perspektivě zcela jistě bohatě vyplatí.

Dosavadní zkušenosti s financováním církevního provozu ukazují, že finanční zdroje jsou omezené. Ještě více to platí o lidských zdrojích. Podobně je nemálo zkušeností, které bychom mohli nazvat slepými uličkami církevního hospodaření. Není překvapivé, že nestačíme na všechno, co bychom si přáli nebo co bychom teoreticky považovali za potřebné. Obecně takové konstatování zní banálně. V každodenní praxi před ním nelze utéct.

Když víme, že nejsme s to udělat všechno, o čem sníme, musíme volit. Volba sice není nutně neměnná v průběhu času, ale musí vykazovat jistou stabilitu. Přelétání od jednoho projektu ke druhému zcela jistě nepřinese uspokojivé výsledky. Zvláště v pastorační oblasti, která je z povahy věci „prací s lidmi“, se ovoce námahy dostavuje až s určitým odstupem a jako plod dlouhodobé systematické práce. To všechno opět odkazuje na potřebu stanovovat priority, což s sebou nese vyčlenění lidských zdrojů, a to především včetně zabezpečení jejich přípravy a průběžné podpory a také zajištění materiálních podmínek – to vše se neobejde bez finančních prostředků. Slepé uličky, do nichž se tu či onde dostalo církevní hospodaření, mohou

být cennou zkušeností. Není to ale samozřejmostí. Omyly se stanou ukazateli lepších cest, pokud se dobře a pravdivě pojmenují důvody nezdarů, vylepší se postupy a nebudou se opakovat stejné chyby.

Podmíněná štědrost

Lidé u nás jsou štedří a mezi věřícími to možná platí ještě o trochu víc. Jsou ochotni dát své peníze na dobré věci, které jim dávají smysl. Největší celonárodní sbírka, sbírka Tříkrálová, je organizována pod hlavičkou Charity ČR. Další církevní iniciativou je např. Likvidace lepry. Jenomže většina dárců si tyto charitativní projekty s katolickou církví nespojuje. Existuje řada církevních a sekulárních charitativních organizací, které mohou poskytovat pomoc jedině díky štědrosti dárců. V součtu se jedná o opravdu velké peníze. Rozhodující je přítomnost důvěryhodnost podporovaných organizací a jejich děl. Ta jde ruku v ruce s věrností poslání, které musí být srozumitelně a jednoznačně formulované a musí mu odpovídat praktická činnost. Každá organizace závislá na prostředcích od dárců to velmi dobře ví a své dobré jméno chrání s maximální péčí jako svou největší devízu. Důvěryhodnost se zakládá na transparentnosti a otevřené komunikaci. Musí být jasné, kdo a jakým způsobem rozhoduje o nakládání s prostředky, na co jsou prostředky používány, kolik peněz spotřebují režijní náklady organizace, jak fungují kontrolní mechanismy.

V případě české katolické církve mají lidé velmi nejasné povědomí o tom, na co se peníze v církvi používají. Čím výše se stoupá od farností až na diecézní a celonárodní úroveň, tím jsou informace obecnější a rozmlženější. O hospodaření církve se přitom mluví hodně. Je to jedno z dominantních témat, která se objevují v souvislosti s církví v sekulárních médiích. Sama církev tento svůj mediální obraz bohužel přizívuje vydatným krmivem. Transparentnější přehled o ekonomickém fungování církve je ovšem to poslední, co to přináší. Uvnitř pražské církve se o změnách ekonomických plánů, hospodářských záměrů a investičních strategií mluví tak často, že se v nich nejspíš už pořádně neorientují ani pracovníci příslušných odborů na arcibiskupství. Zato se periodicky dozvídáme, jak předchozí rozhodnutí o investicích nepřinesla kýžený ekonomický profit a jak došlo k výměně lidí, kteří to nedělali dobře, ale od nynějška že se můžeme těšit už jen na skvělé zítřky.

Dělení odpovědnosti a prostředků

Demokratická společnost se naučila rozdělovat odpovědnost a také prostředky. V každé obci nejsou schopní politikové, kteří by se uplatnili v celostátních strukturách. Ale drtivá většina samospráv funguje dobře a přes všechny nedostatky je to lepší systém, než kdyby se opravy obecních chodníků a stavba čističky řídily z centra. Je to systém založený na principiální důvěře, že se lidé o sebe dokážou postarat, a opřený o legislativní rámec a systém kontrolních mechanismů.

V církvi naopak panuje principiální nedůvěra. Slyšíme volání, jak mají věřící věřit vedení diecéze, že všechno dělá správně a dobře. Důvěra v opačném směru je ale nulová. Je pravda, že malé farnosti čítající několik seniorů nemají kapacity na zajištění vlastní administrace.

Silná diecézní centralizace v ekonomických záležitostech ovšem nedává šanci ani těm společenstvím, která jistý potenciál mají. Výsledná vzájemná důvěra, ale i vlastní zkušenost, k níž patří jak odstrašující příklady neúspěchu, tak příklady dobré praxe, se tudíž nemůže vytvořit. Nedůvěra je umocněna pocitem všudypřítomného strachu a demotivující marnosti. Komunikace mezi běžnými věřícími ve farnostech, kněžími v pastoraci a biskupy s jejich kuriemi vážne.

Benedikt Mohelník

Duchovní poslání církve se stále více ocitá ve stínu obrovité byznysové mašinérie. Jenomže ta je rozjetá už na takové obrátky, že bude čím dál těžší ji rozdrobit do lidštějších rozměrů.

Pokud někde normálně funguje, je to vzácná výjimka. Kritika se v církvi nenosí a je a priori nálepkována jako poškozující jednotu církve. Oponentní názory jsou nežádoucí a jsou vytlačovány na okraj. Dosud se nevedla seriózní a otevřená diskuse o tom, co to vůbec znamená investovat a do čeho by církve měla investovat tak, aby se nezpronevěřila svému poslání. Diskuse končí deklarací, že restituční zákon církvím ukládá investovat prostředky z finančních náhrad za nevydaný majetek striktně do lukrativních ekonomických aktivit a že katolická církev to má takto schválené Vatikánem. Výklad zákona je evidentně silně reduktivní a ve Vatikánu schválili jen to, co Česká biskupská konference předložila a ve Vatikánu obhajovala.

Minimálně od okamžiku přijetí tzv. restitučního zákona se na diecézní úrovni buduje robustní administrativně-ekonomická struktura, která má zabezpečit nakládání s nemovitým majetkem a finančními prostředky v řádech miliard korun. Vzniká svět, který je zkušenostem, a dokonce představám drtivé většiny členů církve na hony vzdálen. S odcizením tohoto „světa“ běžným společenstvím místní církve roste nedůvěra. O co déle se důvěra buduje, o to rychleji ji lze ztratit. Že se vedení diecéze evidentně nedaří vysvětlit ekonomickou strategii zbytku členů místní církve, není dáno pouze nešikovností komunikačních metod. Problém je v obsahu. Společenství místní církve může fungovat pouze za předpokladu, že se bude moci ztotožnit s posláním, k jehož uskutečňování ho biskup bude vytrvale a přesvědčivě zvat.

Duchovní poslání církve se stále více ocitá ve stínu obrovité byznysové mašinérie. Jenomže ta je rozjetá už na takové obrátky, že bude čím dál těžší ji rozdrobit do lidštějších rozměrů. Zhostit se takového úkolu, pokud k tomu vůbec někdo bude mít odvahu, bude až nadlidským výkonem. Snad je to ještě možné. Neméně vážnou obtíž představuje fakt, že uvnitř církve nejsme zvyklí na spolupráci a dělení rolí a odpovědnosti, jak je to v sekulárním světě běžné. Pro skutečné zavedení kooperativního fungování církve nestačí dobrá vůle. Bude to vyžadovat nemalé strukturální změny a především proměnu mentality.

Postupně měnit věci k lepšímu

Katolická církev v České republice je rozdělena. Ani ne tak ideovými preferencemi, jako spíše klerikálním pojetím. Stále jsou zde ti, kteří rozhodují a vládou, totiž klerici (čím vyšší, tím více), a ti, od nichž se očekává, že budou poslouchat a projevat bezmeznou loajalitu posvátným úřadům, totiž laici. V kontextu ekonomických otázek se tak objevuje další paradox. V duchovní oblasti má svátost svěcení nezastupitelné místo. Nicméně se v dějinách církve zatím neprokázalo, že svěcením se zlepšují investiční schopnosti a ekonomické →

→ dovednosti. Rozdělení založené na klerikálním pojetí církve je ještě umocněno feudální tonalitou, když se sakralizovaný výkon moci odehrává v kulisách honosných barokních paláců a operuje se s finančními částkami, které si běžný člověk ani neumí reálně představit.

Novou spásnou strategií pražské diecéze je investice do nájemního bydlení. Jsme v situaci, kdy je už na cestě celá kolona domíchávačů plných betonu. Na staveništi panuje panika, protože si vůbec nejsme jistí stabilitou podloží, na kterém chceme stavět, a ještě nemáme hotovou projektovou dokumentaci, podle které máme stavět. Pár funkcionářů v oblecích a nových čistých gumácích už na stavbě zmateně pobíhá, ale kvalifikovaných zkušených pracovníků je na staveništi pomálu. Beton tuhne rychle. Část pražské církve možná zatuhne v betonu. Nevadí to. Skutečný kapitál církve je v lidech, kteří chtějí žít svůj křesťanský život ve společenství církve, kterou sami vytvářejí.

Zvláště mladší generace křesťanů si svůj duchovní život čím dál častěji organizuje sama v nezávislých společenstvích a duchovní zvou ke slavení svátostí podle vlastního uvážení. Zcela jistě přijde čas, kdy se ukáže, že ty skutečné základní opěrné piloty jen tak zalít betonem nejde a že Duch sám staví Kristovu církev, jak sám chce. Nás, totiž všechny členy Božího lidu, to však nijak nevyvazuje z povinnosti udělat, co je v našich silách, aby se věci začaly hýbat správným směrem. V debatě zazněla povzbuzení, abychom nepropadali hořkosti a neztráceli odvahu postupně měnit věci k lepšímu.

Obnova v církvi se vždy děje návratem ke kořenům. A těmi je Zjevení obsažené v Písmu a předávané tradici. Pokud jde o pojetí církve, máme k dispozici vynikající zdroj pro návrat ke kořenům. Je jím druhý vatikánský koncil a jeho dokumenty věnované nauce o církvi, především dogmatická konstituce *Lumen gentium*. Konstituce je zakořeněná v biblické nauce a vykládá ji v podmínkách současného světa. Její nauka se ani po šedesáti letech nestala samozřejmým způsobem uvažování o církvi a jejího prožívání. Poslední řádky proto chci věnovat krátké úvaze o tom, čím může být koncilní text stále inspirativní.

Důležité je už samo uspořádání témat konstituce *Lumen gentium*. Koncil nejprve předkládá pohled na církev jako na tajemství. První kapitola nese název: Tajemství církve. Výraz je použit v teologickém významu a koncil už prvním titulem říká, že církev je realitou, jejíž skutečné poznání a pochopení je možné jen na rovině víry. Církev je Božím dílem v ekonomii spásy, jehož středobodem je tajemství vtělení Slova. Tajemství církve je úzce spjato s tajemstvím Ježíše Krista. První kapitola proto věnuje velkou pozornost silnému pavlovskému tématu církve jako Kristova tajemného těla. Základní obrysy této nauky jsou dobře známé. Je ovšem třeba je stále znovu přenášet do

konkrétního života církve. Vede nás to k pojetí církevního společenství jako organismu rozličných služeb, různých duchovních, teologických i praktických důrazů, pestré palety charismat apod. Jednota není uniformita.

Pavlova zkušenost názorně ukazuje, že si život takového společenství nemůžeme idealizovat. Kde se setkávají lidé, potkávají se různé názory, vznikají neshody a někdy i spory. Základ církve je pevný, pojítka jednoty je silná: Kristus – Hlava svého mystického těla. Různorodost je potřeba v církvi podporovat, ne dusit, i když je dopředu jasné, že to nikdy nebude bezproblémová a bezkonfliktní záležitost. Druhým silným tématem úvodní kapitoly je církev jako chrám Ducha svatého. Odkazuje nás to na Letnice a tím na misijní poslání církve. Vnitřně bohatá, byť početně malá církev je tu především proto, aby hlásala Ježíše Krista ukřižovaného a vzkříšeného. Neznamená to, že by všichni katolíci měli vyrazit do ulic nebo zvonit dům od domu. Misie není agitace. Pěstování misijního ducha ve farních i jiných společenstvích místní církve by mělo být jedním z hlavních zájmů nástupců apoštolů.

Druhá kapitola koncilní konstituce nese titul Boží lid. Tento pohled přenáší

akcent na dějinný rozměr života církve. Církev je součástí světa, ve kterém křesťané žijí. Společnost, v níž žijeme a jíž jsme součástí, prochází neustálými proměnami. Církev na ně má reagovat zakotvená ve svých duchovních základech. Identita každého člena Božího lidu bez ohledu na další stavy v církvi stojí na všeobecném kněžství, díky němuž se reálně podílí na Kristově prorockém, kněžském a pastýřském poslání.

Způsob, jímž se tato participace na Kristově působení ve světě uskutečňuje, se až následně diferencuje podle stavů a povolání. Trojí poslání Krista a církve má svůj podstatný obsah. Jeho konkrétní forma ale není pevně daná, právě proto, že se realizuje v proměnném dějinném kontextu. Je úkolem místní i univerzální církve vždy znovu promyšlet, jakou podobu má toto poslání na sebe vzít. Pozitivní vývoj společnosti, současné formy organizace práce a institucí, vědecký a technologický pokrok nejsou ohrožením církve, ale výzvou. Církev nemá důvod mít strach je přejímat do svého vlastního života.

POZNÁMKA

[1] Dvě debaty *Církev a peníze* v platformě Dominikánská 8 (19. 1. a 26. 1. 2023) byly reakcí na dokumenty vydané koncem roku 2022 pražským arcibiskupstvím v rámci nové ekonomické strategie (Financování církve – Praha a Majetek církve a jeho využití). Záměrem bylo přispět k diskusi, k níž arcibiskupství vyzývalo. Anotace obou debat s odkazy na jejich záznamy jsou k dispozici zde: <https://dominikanska8.cz/akce/497/cirkev-a-penize-1>; <https://dominikanska8.cz/akce/504/cirkev-a-penize-2>.

Benedikt Mohelník

Identita každého člena Božího lidu bez ohledu na další stavy v církvi stojí na všeobecném kněžství, díky němuž se reálně podílí na Kristově prorockém, kněžském a pastýřském poslání. Způsob, jímž se tato participace na Kristově působení ve světě uskutečňuje, se až následně diferencuje podle stavů a povolání.

křesťanství
A SVĚT

historie
A SOUČASNOST

literatura
A VÝTVARNÉ UMĚNÍ

komentáře
A ANALÝZY

recenze
A ROZHOVORY

PERSPEKTIVY

PŘÍLOHA KATOLICKÉHO TÝDENÍKU

www.katydcz